

CSANÁD BÉLA VERSEI

ZSOLTÁR

Hová vetettél, Istenem,
mily cethal belsejébe?
Lobog a búzhödt levegő,
az állat tűz epéje.
Töröld le csapzott homlokom,
rendelj, Uram, magadhoz.
Bár cethal-sorsot érdemel,
ki rosszat rosszra halmoz.
Még engedetlen a jövő
és nyugtalan reményem,
de aki mindent alkotott,
tudja, hogy Őt beszélem,
és szívem érte nyugtalan
e szörnyű émelységben,
s mennék is már akárhová,
ahová küldetésem.
Szólíts parancsral, Istenem!
Üvöltök, sírok érted.
Irgalmazz prófétádnak is,
s kegyelmezz Ninivének.

SZÁMVETÉS

Apám már rég a sírban bólint
igazamra, anyám az égben.
Nem ismerek más életet, csak
amit velük reméltem.
Ős fákkal vagyok én rokon,
ős vizekben áradó hittel,
mindennel, ami összetart,
mosollyal, szerelemmel.
Mindennel, ami fölemel,
azzal, ki többre lázad.
Mely magammal békítene,
nem jó el az a század.

FELTÁMADÁS

Ha semmi sincs,
amibe megkapaszkojj,
ha üres a levegő is,
ha napjaid sivatagok,
se teled, se nyarad,
ha valahol a világűr peremén élsz,
s talán meg sem születél igazában,
keresd,
keresd a másik arcot,
a véreset, a megcsúfoltat,
aki felemel s megvigasztal.
Tekints rá,
és mondd ki bátran:
Áldalak,
ki legyőzted a halált!
Győzzön bennem is
feltámadásod!

ÖRÖKRE

A halálraitélt bizonyossága
az én hitem.
Minden ház, ahol laktam,
minden fa, amely virágzott,
minden nap, amit megéltem,
kétszeresen létezik.
Remény órája
minden óra.
És minden kegyelem.
Egyszer igazán
enyém lesz
minden.
Örökre.

ANYÁK

Olyan törekeny a világ,
olyan esetlen ez a föld.
Széthull gyermeki léte,
nem való férfi kézbe.
Anyák, vegyétek kezetekbe,
mint fészkből kihullott madarat.
Ringassátok, mint beteg csecsemőt,
vagy szüljétek meg újra, hogyha kell.

Szántó Piroska: Gesztenyerütyügek